



MÚSICA

L'OBC ofereix un bon tast de tots els llargmetratges de Pixar

Crítica

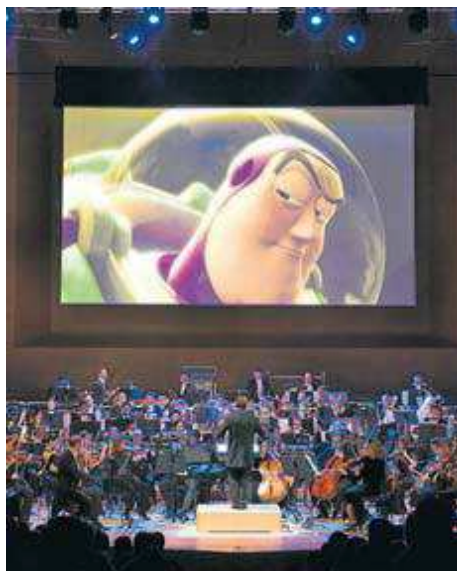
XAVIER CESTER
 BARCELONA

'Pixar in concert' L'AUDITORI 6 DE FEBRER

Pixar ha desembarcat amb força a Barcelona. Coincidint amb l'exposició que el CaixaForum dedica a la cèlebre productora de cinema d'animació, l'OBC presenta un repàs musical als 14 llargmetratges estrenats fins ara, una trajectòria curulla d'èxits i amb un bon grapat d'obres mestres que va arrencar, fa 20 anys, amb *Toy story*. A diferència de la recent experiència cinematogràfica de l'orquestra amb la primera entrega d'*El senyor dels anells*, aquest cop no es tractava de projectar un film sencer amb la banda sonora interpretada en directe, sinó d'oferir breus suites instrumentals acompanyades d'escenes seleccionades, sense so, de cada títol.

Ja fos pel format o bé perquè la comunitat de fans de les històries de Tolkien filmades per Peter Jackson és més activa l'assistència va ser lleugerament inferior. Això sí, la mitjana d'edat va ser encara més baixa, ja que la presència de quitxalla va ser abundant (tot i un horari tan poc infantil com divendres al vespre), al costat dels seus pares i els coetanis d'aquests. Sense entrar en la complexa qüestió de si vivim en una societat més obsessionada a reviu les experiències que han bastit la seva formació (sentimental i cinèfila) que no pas a buscar nous estímuls, l'èxit de Pixar és un reflex de l'atractiu que tenen, per a totes les edats, unes pel·lícules amb múltiples nivells de lectura.

La pega és que els films de Pixar sovint són més memorables que la seva música. Això no vol dir que no hi hagi partitures amb l'apropiada força descriptiva per seguir unes imatges trepidants, passatges amb la típica majestuositat a l'americana (l'ombra de Copland és allargada), que els metalls d'una orquestra ex-



Els films de Pixar acostumen a ser més memorables que la seva música. MAY ZIRCUS / L'AUDITORI

ploten amb efectes exaltants, i picades d'ullet al jazz, a la música francesa (el millor exemple, *Ratatouille*) o als aires celtes (la solitària aportació de Patrick Doyle a *Brave*). El compositor més fidel de la companyia és el sempre refrescant Randy Newman, un músic humiliat durant anys per l'Acadèmia de Hollywood (va haver d'esperar 16 nominacions per guanyar el primer Oscar), però és Michael Giacchino qui va firmar el moment musicocinematogràfic més commovedor de Pixar: l'inici, sense diàleg, d'*Up*, amb el seu deliciós vals per explicar en pocs minuts la història de la vida d'una parella. A les ordres de la batuta eficaç de Jordi Bernàcer, una amplificada OBC es va entregar sense reserves als aspectes més brillants d'aquestes peces, amb convidats destacats com la trompeta demostrativa de David Pastor. La sessió només podia acabar amb la cançó emblemàtica de la productora, *You've got a friend in me* de *Toy story*, mentre a la pantalla s'hi mostraven els compositors que han contribuït a la glòria de Pixar. ■